

Arrest

nr. 89 846 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 14 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door :
[G.A.] (...)*

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mes dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van [G.A.] uitgereikt op 29.10.2003 en geldig tot 29.10.2008. Het ingediende identiteitsdocument was dus niet meer geldig op het moment van de aanvraag 9ter.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de leest van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen (PP / IK) levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een stuitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2°).

Betrokkene legt verder bij zijn aanvraag een rijbewijs voor. Dit rijbewijs vermeldt niet de nationaliteit van betrokkene. Uit art. 9ter, §2, 1° vloeit voort dat het identiteitsdocument of bewijselement waarmee men de nationaliteit van betrokkene wenst aan te tonen, de nationaliteit van betrokkene dient te bevatten. Aldus ontbreekt één van de constitutieve elementen van de identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 29.11.2011 en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"1. In de eerste plaats oordeelt verwerende partij dat verzoeker geen bewijs levert van zijn nationaliteit omdat zijn paspoort vervallen is, en daardoor geen sluitend bewijs levert van zijn identiteit zoals vereist in artikel 9 ter Vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk is. Verwerende partij gaat hierbij echter te kort door de bocht, en past artikel 9ter Vreemdelingenwet fout toe.

Dit artikel stelt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [..]

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag tot regularisatie een kopie van twee paspoorten voor: één paspoort van de USSR dat geldig was tot 2004, en een recenter paspoort van de Russische Federatie dat geldig was tot 2008.

Mocht verzoeker enkel zijn paspoort van de USSR hebben voorgelegd, dan zou verwerende partij een punt hebben. Een paspoort van een staat die niet langer bestaat volstaat immers niet om de nationaliteit aan te tonen (zie bijvoorbeeld RvV 24 februari 2009, 23.540 en RvV 7 april 2009, 25.703).

In casu legde verzoeker bij zijn aanvraag tot medische regularisatie ook een kopie van zijn paspoort van de Russische Federatie voor. Het feit dat dit paspoort maar geldig was tot 2008, maakt dit document niet ongeldig als bewijs van identiteit, zoals vereist door artikel 9ter Vreemdelingenwet.

In de omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 wordt nader bepaald aan welke vereisten het identiteitsdocument moet voldoen:

“Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn. ”

Uit deze omzendbrief blijkt duidelijk dat een vervallen paspoort volstaat als identiteitsdocument om een medische regularisatie aan te vragen. Een vervallen paspoort van een staat die nog bestaat, toont immers op voldoende wijze de nationaliteit aan van de houder van het document, en vormt een bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9 Vreemdelingenwet.

2. In de tweede plaats argumenteerde verwerende partij dat het rijbewijs dat verzoeker voorlegde bij zijn aanvraag niet volstaat als identiteitsdocument, omdat de nationaliteit van verzoeker niet op het document staat. Ook hier gaat verwerende partij te kort door de bocht.

Het is een feit dat verzoekers' Russische rijbewijs niet expliciet zijn nationaliteit vermeldt. Het gegeven dat hij over een rijbewijs van de Russische Federatie beschikt, vormt echter op zich een voldoende bewijs van zijn nationaliteit, zonder dat deze nationaliteit nog expliciet vermeld dient te staan op het rijbewijs zelf. Daarbij komt nog dat Uw Raad reeds eerder erkende dat een rijbewijs kan volstaan als bewijs van identiteit inzake een medische regularisatie (zie RvV 61.816, 19 mei 2011).

Voorts oordeelde het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, kan worden aangewend als bewijs van identiteit bij een aanvraag tot medische regularisering.

B. 5.1. Een van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de wet van 15 december 1980 grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 7 en 9). Die doelstelling komt eveneens voor in artikel 19, lid 3, onder b), van de voormelde richtlijn 2004/83/EG, dat de lidstaten verplicht de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, te beëindigen of te weigeren deze te verlengen « indien [de betrokkene] feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achter gehouden, of

valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus ».

B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.

Op geen enkel moment wordt in de bestreden beslissing de waarachtigheid van verzoekers' rijbewijs in twijfel getrokken. Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoekers' rijbewijs ook een voldoende bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9 ter Vreemdelingenwet vormt.

3. Zoals in de vorige punten werd aangetoond, beging verwerende partij beging een schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet door de aanvraag tot regularisatie onontvankelijk te verklaren omdat een vervallen paspoort of een rijbewijs zogenaamd geen voldoende bewijs van identiteit zouden vormen.

Verder beging verwerende partij een schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verder dienen de motieven minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is. Een motivering die gebaseerd is op een verkeerde toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet kan immers onmogelijk deugdelijk of redelijk zijn. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen en verzoeker kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering, omwille van de hierboven aangehaalde redenen.

Ten derde werd ook het zorgvuldigheidsplicht geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Doordat verwerende partij op een al te lichtzinnige wijze oordeelt dat zowel de kopie van verzoekers' paspoort als van zijn rijbewijs geen afdoende bewijs van identiteit vormen, is verwerende partij zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoeker aangeboden documenten, door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken.

Tot slot werd het redelijkheidsbeginsel geschonden door verzoekers' aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk te verklaren louter omdat zijn paspoort vervallen was en zijn rijbewijs zijn nationaliteit niet vermeldt. Zoals hiervoor werd aangetoond, is deze beslissing dan ook kennelijk onredelijk.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R. v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verwerende partij laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is, nu geen origineel identiteitsdocument werd voorgelegd.

Verzoeker houdt voor dat een kopie van zijn Russisch nationaal paspoort werd voorgelegd, waarbij het identiteitsdocument volgens hem beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent aldus dat een kopie van een identiteitsdocument volstaat opdat aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zou zijn voldaan.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010 het volgende bepaalt:

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

Onder deze ‘constitutieve elementen van de identiteit’ dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan.

Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als “constitutief element van identiteit”.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“Artikel 9ter §3 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van [G.A.] uitgereikt op 29.10.2003 en geldig tot 29.10.2008. Het ingediende identiteitsdocument was dus niet meer geldig op het moment van de aanvraag 9ter.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de leest van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen (PP / IK) lever' slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een stuitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard. (Art 9ter §2 en §3 - 2°).

Betrokkene legt verder bij zijn aanvraag een rijbewijs voor. Dit rijbewijs vermeldt niet de nationaliteit van betrokkene. Uit art. 9ter, §2, 1° vloeit voort dat het identiteitsdocument of bewijselement waarmee men de nationaliteit van betrokkene wenst aan te tonen, de nationaliteit van betrokkene dient te bevatten. Aldus ontbreekt één van de constitutieve elementen van de identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk. "

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat ook een reeds geruime tijd (in casu sedert 29.10.2008) vervallen identiteitskaart, volstaat opdat zou voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet.

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B. 5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voor gelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878) . De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit." (R.V.V. nr. 58.204 van 21.03.2011)

Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag enkel een identiteitsdocument voorgelegd dat geldig was tot 29.10.2008 en aldus op het ogenblik van het indienen van de aanvraag bij schrijven van 23.12.2011 reeds geruime tijd vervallen was.

Nochtans moet de aanvraag van verzoeker gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

In casu bewijst het vervallen tijdelijk identiteitsdocument dat verzoeker voorgelegt NIET de actualiteit van zijn nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft.

Dit standpunt sluit ook aan bij recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoeker niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven.

(...)

Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort reeds sedert geruime tijd is verstreken - (...) - is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van verzoeker met zekerheid vast te stellen. Verzoeker liet verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij haar actuele nationaliteit heeft aangetoond. "

(R.v.V. nr. 70 917 van 29 november 2011)

Alsook:

"De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en hierbij aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit — zijnde een constitutief element van zijn identiteit — dient aan te tonen.

(...)

' De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Gelet op het feit dat uit het door eerste verzoeker voorgelegde stuk niet bleek dat haar paspoort nog geldig was — waarbij tevens moet worden opgemerkt dat het een paspoort betreft dat reeds is afgeleverd in 1997 en er geen duidelijkheid bestaat S omtrent de verschillende verblijfsplaatsen van eerste verzoeker sindsdien - is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van j eerste verzoeker met zekerheid vast te

stellen. Verzoekers lieten verder ook na aan de : hand van andere bij hun aanvraag gevoegde bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake de actuele nationaliteit van eerste verzoeker. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij de actuele nationaliteit van eerste verzoeker hebben aangetoond.

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding saven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Verzoekers kunnen daarnaast hoe dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest met nummer 28 898 van de Raad, aangezien dit arrest door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nummer 209.878 van 21 december 2010.

Het feit dat in de memorie van toelichting bij de Wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (Pari. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorlessen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. Uit §2 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet steeds moeten aangetoond worden. Zoals reeds gesteld is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een paspoort dat, blijkens de voorgelegde stukken, reeds verscheidene jaren niet meer geldig is niet toelaat de actuele nationaliteit van de houder ervan vast te stellen, indien niet tevens andere, aanvullende, bewijsstukken worden aangebracht.

Inzake de bewering van verzoekers dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet, door aan te geven dat, een vreemdeling die om medische redenen tot een verblijf wenst gemachtigd te worden zijn "actuele" nationaliteit dient aan te tonen, moet worden geduid dat uit de integrale lectuur van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever het aantonen van een actuele nationaliteit vereist. Indien de nationaliteit die de vreemdeling heeft op het ogenblik dat hij verzoekt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet vaststaat, kan door verweerder immers niet voldaan worden aan de door de wetgever gestelde vereiste dat hij, bij het onderzoek ten gronde, "de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst" dient te onderzoeken.

Voorts moet worden herhaald dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat wanneer een aanvraag van een vreemdeling om, in toepassing van voormelde bepaling, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet op ontvankelijke wijze werd ingediend er een onderzoek van de medische situatie van de aanvrager moet worden uitgevoerd. Een onderzoek ten gronde is slechts vereist indien de aanvraag op ontvankelijke wijze werd ingediend. (...) (R.v.V. nr. 73.696 dd. 20.01.2012)

Indien de betrokkene zijn of haar identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Vermits verzoeker in casu in zijn aanvraag geen ander bewijselement heeft aangevoerd dat de actuele nationaliteit zou aantonen, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk.

Verzoekers voorgehouden schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Evenmin kan verzoeker verwijzen naar zijn rijbewijs vermits het om documenten gaat die niet de actuele nationaliteit aantonen van verzoeker.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker slaagde er in casu niet in zijn identiteit te bewijzen. Hij legt een paspoort voor geldig tot 29.10.2008 én een rijbewijs.

Zoals in de bestreden beslissing vermeld, volstaan beide documenten niet als bewijs van identiteit in de zin van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.4. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

2.5. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje “*Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof*” het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het

arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.6. De vaststelling in de bestreden beslissing "*Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van [G.A.] uitgereikt op 29.10.2003 en geldig tot 29.10.2008. Het ingediende identiteitsdocument was dus niet meer geldig op het moment van de aanvraag 9ter.*" vindt steun in het administratief dossier. Het wordt niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een paspoort van de Russische Federatie overmaakte waarvan de geldigheidsduur op het moment van de aanvraag sedert 3 jaar verstreken was.

2.7. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoeker met een vervallen Russisch paspoort nog steeds zijn identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het vervallen paspoort niet aanvaardt omdat "*Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen (PP / IK) levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum.*"

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris de nationaliteit als een constitutief bestanddeel van de identiteit beschouwt en dat deze onderhevig kan zijn aan wijziging. Verwerende partij is van oordeel dat "*uit de finaliteit van de procedure*" volgt dat op de aanvrager van een machtiging tot verblijf om medische redenen "*de last van actuele bewijsvoering (...) rust*" en dat het "*hem toe(komt) bij de indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren.*" De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing op dat slechts bij het bewijs van de actuele nationaliteit kan worden overgegaan tot "*de medische appreciatie (...) met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.*"

2.9. De eerste subvraag die zich hier stelt is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.10. Op grond van het gestelde in artikel 9ter, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het "*bewijselement*" onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief te worden beantwoord.

2.11. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, waarvan de actualiteit door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 82/2012 van 28 juni 2012 werd bevestigd en waarnaar de in punt 2.5. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Kortom, voortaan volstaat dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, als bewijs van identiteit kan gelden, zodat de bewijsvoering met betrekking tot identiteit aanzienlijk is versoepeld.

2.12. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.13. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Voor wat betreft het aantonen van de nationaliteit kan een paspoort het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al is het inmiddels vervallen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Het komt de Raad voor dat in deze een onderscheid gemaakt moet worden tussen een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is en een verstreken paspoort van een natie die niet langer bestaat. Het arrest van de Raad van 21 maart 2011 dat door de verwerende partij wordt aangehaald in haar nota heeft betrekking op een verstreken paspoort van een niet langer bestaande staat, namelijk de USSR en kan niet vergeleken worden met het geval van verzoeker die een verstreken paspoort overlegt van een nog steeds bestaande staat, namelijk de Federatie van Rusland.

2.14. Voor wat betreft de Russische nationaliteit die op dit paspoort vermeld wordt en waarop verzoeker zich beriep in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad net als verzoeker vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing elementen waren die ernstige twijfels deden rijzen over verzoekers actuele bezit van deze Russische nationaliteit. (zie RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Zo blijkt uit het arrest nr. 76.177 van de Raad van 13 oktober 2011 dat: *“wat betreft de kopieën van de twee oude identiteitskaarten, een kopie van zijn rijbewijs, en een kopie van een Russische SIS kaart dient de Raad op te merken dat deze documenten louter zijn identiteit aantonen en dus geen betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas”*.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op enig ogenblik de Russische nationaliteit van verzoeker in vraag stelde. Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoeker die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren.

Door desalniettemin te motiveren dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont zoals bepaald in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet en mede op grond hiervan te concluderen dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

2.15. De vaststellingen in de bestreden beslissing *“De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure”* en de opmerkingen van de verwerende partij in haar nota *“Onder deze ‘constitutieve bestanddelen van de identiteit’ dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan”* en *“De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art.9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit*

dient te worden aangetoond", vinden geen steun in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en staan haaks op de memorie van toelichting bij deze bepaling die expliciet stelt dat een oud nationaal paspoort kan overlegd worden en waarin ook te lezen valt "Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht." (cf. de in punt 2.5. geciteerde passage).

Voor wat betreft een door de verwerende partij in haar nota aangehaald andersluidend arrest van de Raad, dient de Raad op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben.

2.16. Dit onderdeel van het enige middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, worden de overige onderdelen van het enig middel niet meer onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingezaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES